ברגע האחרון

סלין וקורין פפייפר

בוווה, רוח הרפאים הקטנה, חי בשלווה ביער היפה שלו. אך לילה אחד קרה דבר איום. השודד עשה-רע ברח מבית הכלא והגיע ליער של בוווה, שם הוריד את כבלי הפלדה הכבדים שלו ושם אותם ישר על בוווה.
"הצילו! הצילו!" קרא בוווה, אך השודד לא יכול היה לשמוע אותו. הוא פיהק ורץ ישר לבקתת שביער. שם הוא נשכב לישון. בוווה נשאר לבדו.
"מה אעשה עכשיו. הכבלים כבדים מדי בשבילי. לא אצליח להרים אותם."
פתאום הוא שמע "הוו-הוו" מעל ראשו.
"אני כאן, גברת התנשמת" קרא בוווה.
התנשמת כמעט ונפלה מהעץ מרוב הבהלה כשראתה את בוווה. היא נפנפה חזק בכנפיה.

"נתפסתי!" קרא בוווה "השודד שם עלי את הכבלים שלו".
התנשמת צחקה באכזריות "הה-הה-הה. מגיע לך, רוח רפאים בטלן" קראה "לא תוכל יותר להפחיד אותי" ועפה משם בלי לעזור לבוווה.
שלושה עכברים התעוררו מצעקות של התנשמת והציצו מהחור שלהם.
"האם התנשמת הסתלקה כבר" הם צפצפו בהתרגשות.

"כן" יילל בוווה "ולא עזרה לי בכלל."
"אין דבר" אמרו העכברים "ננסה לשחרר אותך."

הם משכו ונשכו, דחפו ולחצו, אבל הכבלים לא זזו.
"אנו מצטערים" אמרו העכברים "אנחנו קטנים מדי. והכבלים גדולים וכבדים מאוד."

"וי" יילל בוווה "שעת רוחות רפאים הסתיימה מזמן. אני רוצה לחזור הביתה, לבקתת היער שלי. אסור לי להיות בחוץ באור היום. אני עלול להתמוסס."
הוא עדיין קיווה לעזרה, אבל לא בא אף אחד שהיה אמיץ וגדול וחזק מספיק כדי לעזור לו.
בוווה הרגיש שהוא נחלש כי השמש התחילה להציץ מעל היער.
אך אז הופיעה שיירת נמלים.
"הה" קראו הנמלים מבוהלות כשראו את בוווה "מה זה פה? אתמול עוד לא היה כאן כלום."
הן ניגשו לבוווה בזהירות.
"אני רוח רפאים" לחש בוווה "אבל עוד מעט לא אהיה בכלל. אני מתמוסס באור היום."
"אז למה אינך הולך ליער? שם חשוך" אמרו הנמלים.
"כי הכבלים של השודד כבדים מדי" לחש בוווה.
"נעזור לך" אמרו הנמלים.
אבל בוווה נענע בראשו "אתן קטנות מדי" נאנח.
הנמלים צחקו "תכף תראה" אמרו "אנו אמנם קטנות אבל אנו יכולות הרבה" ונעלמו.
אחרי זמן קצר הופיע השודד עשה-רע. "לכל הרוחות" צעק "נמלים בכל מקום!" הוא גירד וניער את עצמו כמו מטורף. "איזה יער איום. כבר יותר טוב לשבת בבית הכלא" רטן. הוא חטף את הכבלים שלו ורץ לכפר הסמוך.
בוווה היה חופשי! באמת ברגע האחרון! הוא היה כבר כמעט שקוף לגמרי.

"הידד!" קרא "תודה לכן, נמלים קטנות, תודה על העזרה הגדולה."
הוא התעשת ורץ מהר לבקתה החשוכה שלו. בדיוק בזמן, כי בחוץ התחיל כבר יום בהיר.